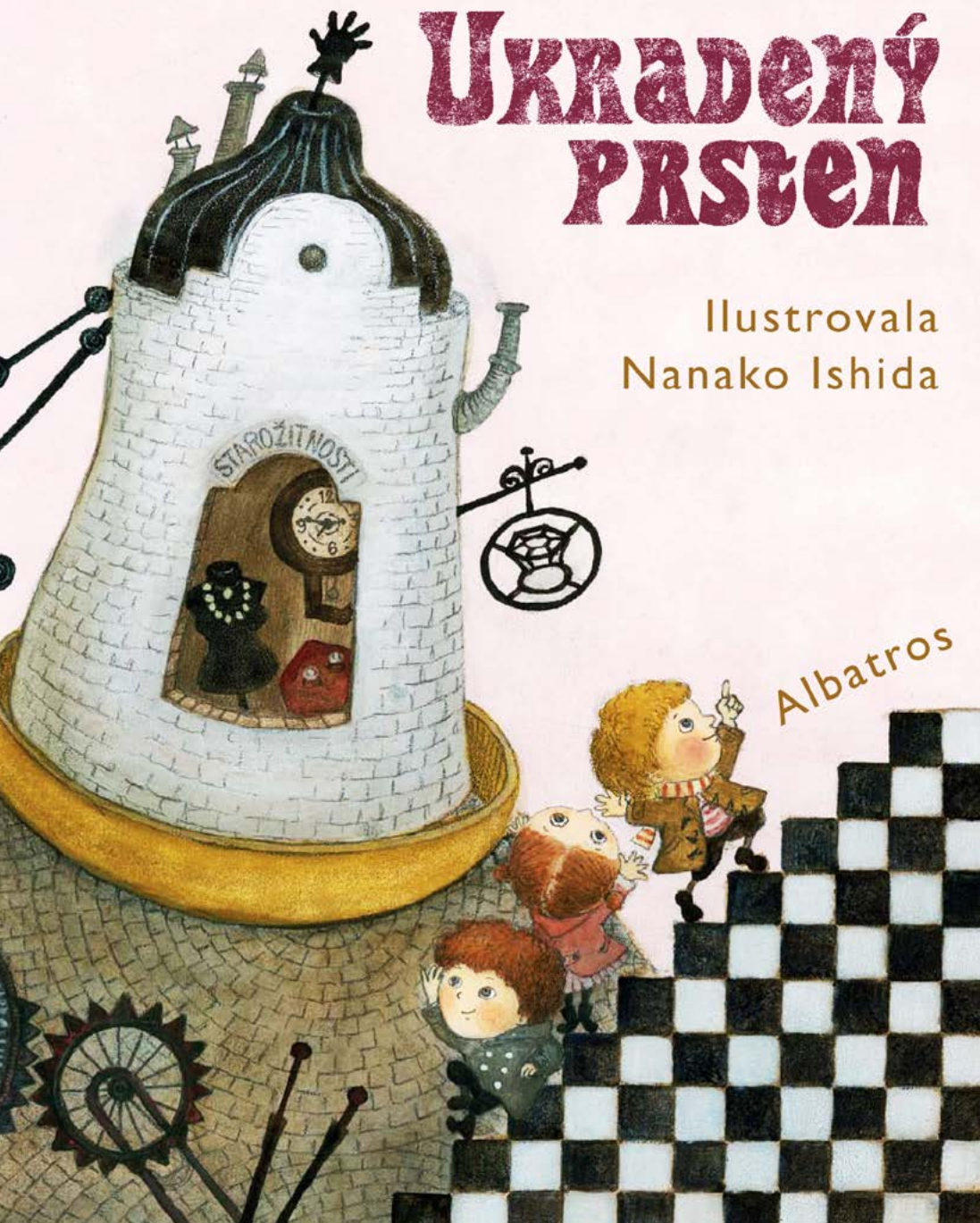

Ivana Peroutková

Úkradený prsten

Ilustrovala
Nanako Ishida

Albatros

Ukradený prsten

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivana Peroutková

Ukradený prsten – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Albatros

Ivana Peroutková

The title 'UKRADENÝ PRSTEN' is written in a bold, black, serif font on a horizontal strip of aged, yellowed paper with irregular, torn edges. The paper has a visible texture and some minor staining, giving it an antique appearance. The text is centered on the strip.

UKRADENÝ PRSTEN

Ivana Peroutková

Ilustrovala Nanako Ishida

UKRADENÝ PRSTEN

Albatros

© Ivana Peroutková, 2017
Illustrations © Nanako Ishida, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-00-04765-2
ISBN e-knihy 978-80-00-04795-9 (1. zveřejnění, 2017)

Kdo je Frantík a jaké má kamarády

Možná ho už znáte. Frantík je osmiletý kluk, který chodí do třetí třídy. Zatím příliš nevyrostl, při tělocviku stojí poslední v řadě. Zato v běhu je nejrychlejší a hlavu má plnou nápadů a fantazie.

Frantík bydlí v domě s okny do dvora a na konci toho dvora si Frantíkův tatínek zařídil čalounickou dílnu. Pan František Lebeda je vyhlášený čalouník. Zákazníci mu přivázejí staré pohovky nebo křesla a on je v dílně potahuje novou látkou. Synek mu občas pomáhá. Zametá odštěžky látek a pokroucené hřebíky. Anebo tatínkovi nosí vychlazené minerálky a svačiny, které maminka připraví v kuchyni.

Vedle dílny stojí velká psí bouda. Dřív v ní přebýval vlčák Kazan. Frantík ho měl moc rád a stýskalo se mu, když starý pes zemřel. Ale letos v září tatínek koupil nové štěně, docela podobné tomu prvnímu, i se stejným jménem.

Teď je listopad a malému Kazanovi jsou skoro čtyři měsíce. Roste jako z vody a ochotně se učí poslouchat povely. Frantík ho cvičí. Někdy spolu zalezou do boudy a tam se k sobě přitulí. Pak je slyšet, jak chlapec říká: „Kazánku, že je nám tady krásně, vid’? Škoda že vyrosteš a v létě se sem už nevejdeme.“

Každý den Frantík bere štěně na procházku. Připne ho na dlouhé navíjecí vodítko a běží spolu na náměstí. Je to maleb-

né starobylé náměstí. Vévodí mu radnice s věžními hodinami a v podloubí se ukrývají všelijaké krámký. Hlavně tu však bydlí Frantíkovi nejlepší kamarádi – spolužák Matěj a jeho o rok mladší sestra Zdiša. Ti tři tvoří nerozlučnou partu. Vlastně čtyři, protože k ní od září patří samozřejmě i vlčák Kazan.

V pátek odpoledne Frantík se psem navštěvuje tetičku Emilku. Žije sama v bílé vilce se zahradou skoro na konci městečka. Obvykle se už z dálky line klavírní preludování, jelikož teta je vášnivá hudebnice a profesorka v základní umělecké škole. Ale sotva se objeví synovec se štěnětem, tetička na klavír zapomene. Radostně si přitiskne Frantíka na hrud', láskyplně pohladí Kazánka a hned pospíchá do kuchyně pro nějakou dobrotu.

Kromě tety Emílie má Frantík ještě jednoho dospělého kamaráda. Možná už ho taky znáte. Je to sochař Ondřej Pitрман.

Ti dva se spřátelili za velice podivuhodných okolností. To bylo totiž tak. Frantíkova rodina chodila v létě každý pátek k Emilce na večeri. Jedli venku u prostřeného stolu pod košatou jabloní. A jednoho večera s hrůzou zjistili, že někdo ze stolu ukradl vzácnou starožitnou cukřenku.

Frantík byl tehdy přesvědčený, že to určitě udělal pan Pitрман. Jednak proto, že vypadal jako zarostlý loupežník, a taky

proto, že Frantíka oslovoval urážlivým slovem – špunte. A tak se malý detektiv pustil do pátrání. Vyzpovídal pana prodavače ve starožitnictví, a dokonce se převlékl za děvče, aby ho sochař při setkání nepoznal. Celá parta sledovala pana Pitrmana a několik dní hlídala jeho chalupu za městem. Až se kamarádům podařilo připlížit se k oknu kuchyně. A co neviděli! Tetina cukřenka skutečně trůnila v celé své kráse na stole.

A přesto všechno nakonec dopadlo úplně jinak, než si malý detektiv představoval. Ondřej Pitrman nebyl žádný zloděj. On tu ukradenou cukřenku jenom koupil ve starožitnictví v jiném městě. Ale vrátil ji a navíc vyleštil. A nejen to – sám se Frantíkovi omluvil za nevhodné oslovení špunte. Oba si na usmířenou plácli a rázem se z nich stali kamarádi.

Jak byl tenkrát Frantík šťastný, že už nemusí nikoho pronásledovat. Jako by ho touha být slavným detektivem nadobro opustila.

Jenže právě přišel listopad a brzy se stane něco naprosto neuvěřitelného. A to Frantíka znovu přinutí pátrat. Bude tentokrát rozváznější? Nezmýlí se? Najde pravého pachatele? To se teprve ukáže. Snad svůj druhý případ s pomocí kamarádů správně vyřeší.

Co se stalo jednoho podzimního odpoledne na náměstí

Ten den foukal studený vítr, ale nebe se zářivě modralo. Jen tu a tam po něm přeplul bílý mráček. Frantík se procházel s Kazanem po náměstí. Koukl na věžní hodiny. Ukazovaly teprve půl třetí. Ještě půlhodina zbývá, než si Matěj se Zdišou napíšou úkoly. Půl hodiny musí Frantík počkat, než vyjdou ven.

Bylo střeďeční odpoledne a v tuhle dobu se náměstí skoro vylidnilo. Chlapec zvedl hlavu a pozoroval, jak po obloze uhání načechraný bílý obláček. Pod mrakem se rýsovala černá křídla letících ptáků. To je zvláštní, pomyslel si Frantík. Tři ptáci krouží nad náměstím, a nikdo si jich nevšimne. Pak sklonil hlavu a zadíval se na padající žluté listy. Vítr je odvál daleko od stromů, unášel je po dlažbě a nakonec rozfoukal do všech koutů. To je zvláštní, pomyslel si opět Frantík. Já v tatínkově dílně smetu každý odstřížek na hromádku. Ale vítr je jako ledabylý rozverný zametač. A jak si tak Frantík zasněně přemítal, protože on rád snil, náhle k němu dolehl hluboký a pořádně našťvaný hlas: „Doprkvančic! Nemůžeš si toho psa podržet?“

V tu chvíli si Frantík uvědomil, že pustil vodítko, a otočil se.

Na rohu náměstí stála jakási hřmotná žena v tmavém kabátě. S červenou rtěnkou a dlouhými rezavými vlasy vypadala dost nápadně. Na nohou měla černé kozačky. A právě kolem těch bot se jako dlouhá stužka ovíjel Kazánkův řemínek.

„Promiňte,“ přiběhl Frantík na pomoc.

Sotva se sklonil, aby ženu vyprostil, štěně začalo vesele do-
rážet.

„Jdi pryč! Nech mě!“ odháněla psa ta mohutná žena, přitom
několikrát hlasitě kýchla a sama se snažila z vodítka vymanit.

Chlapec docela zblízka spatřil její silné prsty s krátce zastři-
ženými nehty. Ale na zkoumání cizích rukou neměl čas. Rychle
uchopil štěně za obojek a řemínek svinul.

„Nezlobte se,“ omluvil se ještě jednou Frantík.

Ale žena jen mávla rukou. Najednou se tvářila, jako by se mrzutá příhoda se zapleteným vodítkem ani nestala. Jako by ji chlapec akorát zbytečně otravoval a zdržoval.

Bylo v tom něco podivného, třebaže Frantík nedokázal říct, v čem ta podivnost tkví. Zahnul tedy do podloubí a odtamtud neznámou ženu nenápadně pozoroval. Ta upřeně hleděla na protější stranu náměstí. Právě tam, kde se leskla výloha místního starožitnictví.

Frantík v tom starožitnictví jednou byl. Tehdy, když podezříval Ondřeje Pitřmana z krádeže tetiny vzácné cukřenky. Pamatoval si, jak ho v obchůdku okouzila spousta krásných starých věcí. A prodavač, starší hubený mužik v brejličkách, s ním mluvil poněkud suše, ale zdvořile.

Co tam ta divná maškara vidí? nechápal Frantík a jeho zvědavost neustále rostla.

Náhle si žena navlíkla prstové rukavice a těžkopádným krokem zamířila přes náměstí přímo ke vchodu do starožitnictví. Jakmile v něm zmizela, Frantík zkontroloval hodiny. Dlouhá ručička ukazovala na devítku. Tři čtvrtě na tři. Uplynula minuta, pak druhá, třetí, a vtom žena spěšně vyšla. V ruce držela napěchovanou tašku. Ale neodcházela! Otočila se ke dveřím. Jako by snad zamykala...? Frantík překvapeně vykulil oči. A tu se odněkud přirýtilo červené auto, prudce zabrzdilo, žena do něj hbitě nasedla a vůz uháněl pryč.

Co se to stalo?! vykřikl v duchu Frantík.

Už ani vteřinu neváhal a rozběhl se ke starožitnictví. Kazánek mu sotva stačil. Na něj však Frantík ani nepomyslel. Utíkal

jako o život, protože tušil něco zlého. Ovšem to, co spatřil za prosklenými dveřmi, mu doslova vyrazilo dech.

Pan starožitník se bezmocně svíjel na židli. Byl k ní přivázaný. Přes pusu měl nalepenou pásku. Ale jeho oči úpěnlivě prosily o pomoc.

